

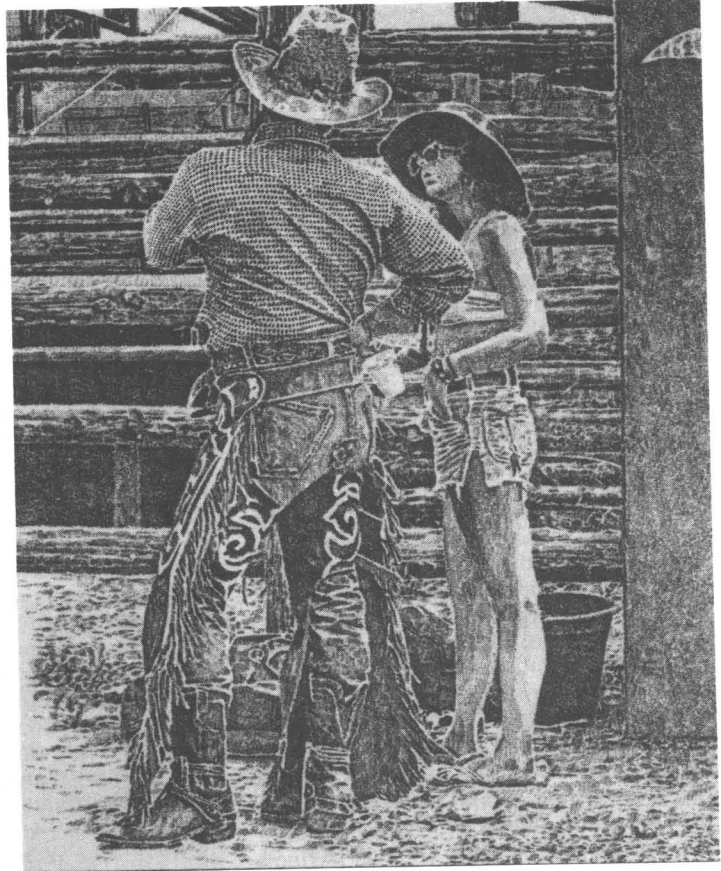
Pas a desnivell

Demano disculpes

En un article que vaig tenir l'atreviment d'escriure i la inconsciència de publicar en aquesta mateixa pàgina, encetava la tesi que els barrets anaven de baixa i que tendien a desaparèixer. Cras error! Amb ganes de perdonar-m'ho i amb aquesta indulgència culpable que massa sovint ens dediquem a nosaltres mateixos, he tingut uns moments de feblesa, he intentat una autodefensa íntima. Però no s'hi val. Passa que he estat poc atent, m'he deixat endur per unes impressions superficials i se m'han escapat evidències d'aquelles que tothom pot veure, a través de la televisió o de la part gràfica d'una mena de premsa que, de fet, entra a cada casa.

En referir-me a determinades invasions que vulneren el recolliment de la llar, he de reconèixer una vegada més que som un manoll d'hipòcrites. A uns determinats nivells, això que en diem revistes del cor són objecte d'una actitud olímpica, mirant-s'ho de dalt a baix. En comprar-les (i, a jutjar pels tiratges, les comprem) els caps de família se senten obligats a explicar al quiosquer que ells, els homes, ho consideren una frivolitat, però les dones de la casa els han fet l'encàrrec. Ja se sap: les dones... Al quiosquer tant l'hi fa, despataxa i prou, que és la seva feina. Després, com aquell qui no vol la cosa, els homes, remenant papers i amb l'aparença de treure noses, donem una ullada a les publicacions rosades. Jo, ho confesso avergonyit, també hi caic, per molt malament que em faci quedar. I ara em trobo que degut a aquesta curiositat culpable, he comprovat que era víctima d'una mala informació, excessivament subjectiva. No és veritat que els barrets es batin en retirada. Honor a qui honor mereixi.

Gràcies a la premsa del cor, he pogut veure les fotografies del bateig del fill del príncep Carles d'Anglaterra i de lady Di. Un gran esdeveniment, amb la participació obligada de gairebé tota la família reial anglesa. Cal tenir present que els anglesos han presumit molt d'ésser uns àrbitres de l'elegància, sobretot en el sentit de considerar l'aspecte de la discreció. El bell Brummel, dandi per definició, va dir (em sembla que fou ell) que el perfecte elegant és aquell que pot passejar-se per carrers concorreguts sense cridar l'atenció. Doncs bé: contemplant les fotografies del bateig del petit príncep, es pot dir que les dames de la família reial anglesa s'han descarat, com si haguessin establert una pugna per veure quina d'elles la feia més grossa. La reina mare portava un barretet amb mosquitera recollida, i uns penjants al costat en forma de cortina amb llacets. La reina en exercici (l'àvia de l'augusta criatura), es cofava amb una cosa que recorda el remat dels macers municipals, però de reixeta, i una mena de plomall vaporós que queia pel costat dret, en forma de cascada. Lady Di ostentava un barret d'hisendat tropical, plataner o cocoter, però de color vermell i amb les ales alçades. Altres senyores de la cort, de menys pes jeràrquic, també contribuïen a l'exotisme general. Una d'elles, per exemple, duia un casquet com ara el de Peter Pan, un detall que enmig de tot s'agraïa per la seva menudesa. Aquesta perspectiva crítica, això que acabo d'explicar, es refereix a una antiga noblesa europea. Si tot quedés aquí, no se'n podrien treure deduccions generalitzadores. Però s'escau que a l'altra banda de l'Atlàntic fa camí l'ideal de vida americà. Ens en riem,

hi fem broma, però acabem imitant-lo fent puntetes. No parlaré ara —seria d'una obvietat imperdonable— de begudes, de robes texanes ni de totes les coses que ens han invadit triomfalment per la porta petita. Ni de l'alt nivell de benança que tenen les classes afavorides d'ultramar, perquè quan nosaltres encara no hem aconseguit a tot portar l'ideal de la caseta i l'hortet, ells ja tenen unes finques impressionants, amb pous de petroli al jardí. Però als barrets que duen els rics americans hi podem aspirar, almenys en fase de còpia. Tot el país, no s'hi valdria a negar-ho, ha quedat bocabadat amb els barrets que llueixen els membres masculins de la família Ewing, de la gloriosa sèrie «Dallas». Són uns barrets espaiosos, insolents, que es riuen de la mesura i de qui la vetlla. S'arriba a comprendre que, amb aquestes baluernes al cap, als protagonistes només se'ls acudeixin barrabassades. L'heroi de la sèrie, el pervers J.R., els adorna, a més, amb unes

cintes encegadores. A vegades, semblen treballs en macramé i d'altres recorden el ferro forjat dels balcons de la Pedrera. En un dels episodis —o potser dos—, J.R. exhibeix una cinta de barret que em va fer pensar en alguns detalls ornamentals del Palau de la Música Catalana: semblava dissenyada pel geni de Lluís Domènech i Montaner. Aquests retops entre un país diminut com el nostre i un altre d'enorme com el d'ells inclina a la introspecció.

Per tant, rectifico. Els barrets no han mort o, en tot cas, resusciten en forma de fantasia victoriosa. Aquest estiu, he vist en parades de fires de la costa exemplars que denoten que no tothom és tan distret com jo. Els marxants procuren posar-se al dia, ofereixen barrets espectaculars que fascinen la joventut i alguns vells que no volen rendir-se així com així. Les vendes, crec jo, eren bones. La meua visió de la realitat ha sofert, una vegada més, un cop fort. ● PERE CALDERS